

κῶς πρὸς τὰ προηγούμενα ἔτη καὶ ἀναλυτικῶς κατ' εἶδος καὶ ἐπικράτειαν, πίνακας τῶν τελωνιακῶν εἰσπραξέων, πίνακας τῆς κινήσεως τῶν ἀποταμιευτικῶν καταστημάτων, κατὰστασιν τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, πίνακας τῶν καταπλευσάντων καὶ ἀποπλευσάντων πλοίων κατὰ σημαίαν καὶ κατ' ἐπικράτειαν προελεύσεως καὶ διευθύνσεως· ὅλων δὲ τῶν πινάκων προηγείτο μακρὰ ἐκθεσίς, περιέχουσα ἀνάλυσιν αὐτῶν καὶ διαφόρους πληροφορίες περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Τελωνείων, τῶν ἐπενεχθεισῶν διὰ τοῦ δασμολογίου ἐλαττώσεων ἢ ἀτελειῶν, καὶ περὶ τῆς παρὰγωγῆς τῶν κυριωτέρων προϊόντων τοῦ τόπου, τῶν τύπων τῆς καταναλώσεως αὐτῶν καὶ τῶν δασμῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἐπιβαρύνονται κατὰ τὴν ἐκεί εἰσαγωγὴν των. Τοῦ πίνακος τούτου ἐβιάσθη τὸ Ὑπουργεῖον νὰ δημοσιεύσῃ γαλλικὴν μετάφρασιν, κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τῶν ἐνταῦθα πρέσβων καὶ προξένων τῶν ξένων δυνάμεων καὶ τῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ἡμετέρων διπλωματικῶν πρακτόρων. Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐδημοσιεύθη ὁ ἐμπορικὸς πίναξ τοῦ 1859 συντεταγμένος ἐλληνογαλλιστὶ καὶ ἀποτελῶν μετὰ τῆς εἰσαγωγικῆς ἐκθέσεως φυλλάδιον ἐκ σελίδων 154· ὅμοιοι δὲ τούτου μὲ μικρὰς τινὰς βελτιώσεις εἶναι καὶ οἱ μετὰ ταῦτα δημοσιευθέντες πίνακες τῶν ἐτῶν 1860 καὶ 1861, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων μόλις κατ' αὐτὰς ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ πιστήρια, καὶ τοι πρὸ ἐνὸς ἔτους εἰς τὸ Β. Τυπογραφεῖον παραδεδομένος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΣΑΕ ΝΥΚΤΑΕ, ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ.

..... περὶ δ' ἀμδρόσιος κέχυθ' ὕπνος.

Εὐτόχης ποτε, κάτοικε τῶν Ἀθηναίων ἀνγνώστη, νὰ σοι μείνῃ τὸ θέρος ἐν τῇ πόλει μία κ' οἰκία εἰς ἣν νὰ μεταβάνῃς πρὸς τέρψιν τὸ ἑσπέρας; Ἐπυχέ ποτε νὰ μείνης ἔξω τῆς οἰκίας σου ἢ παρὰ τὸ Χαφτεῖον μίλῃς κάπτων ἢ ἐν τῷ Σολωνεῖῳ τὰ λείψανα τῶν παγωτῶν αὐτοῦ λείγων μέχρι τῆς ἐνδεκάτης τῆς νυκτός; Ἐκινήθῃς ἔπειτα πρὸς τὴν οἰκίαν σου διὰ τῶν ὁδῶν Αἰόλου ἢ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Σταδίου ἢ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου; Παρατήρησες βεβαίως τὴν νυκτερινὴν τῆς πόλεως ὄψιν καὶ τὸ νυκτερινὸν ἔνδυμα γυμνῇ καὶ μελάμπεπλος, πολυάστερον νυκτε-

ρινὸν κάλυμμα φοροῦσα, καθεύδει ἐν ἡρεμίᾳ, τοὺς δὲ ῥόγγους ἅπαντας εἰς ἓν συνάγουσα, διὰ τῆς κεννυδότητος τοῦ μεγάλου Μεταξουργείου βαρυχεῖς ἐκπέμπει. Παρατήρησες βεβαίως ὅ,τι παρατήρησα καὶ ἐγὼ, καὶ ἴσως καὶ τι περισσότερον· ἀλλὰ συνηγάγες ποτε εἰς ἓν τὰς παρατηρήσεις σου ταύτας;

Ἄγε δὴ, κινήσωμεν ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὡς ἀπὸ κεφαλῆς ἢ κέντροῦ, καὶ περισκοπήσωμεν ὁδοιπορικὸν βαδίζοντες τὰς τέσσαρας κυριωτέρας τῆς πόλεως ὁδοὺς.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Παύσαντος τοῦ ὕγρου καὶ βορβορῶντος κελαρύσματος τῶν γαργιλέων τοῦ κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας καφενείου, περιελθὼν χάριν περιπάτου τὸ θάλλον ὑπὸ τὰ Ἀνάκτορα κηπάριον, ἐπλησιάσας εἰς τὸ ὄριον τὸ χωρίζον τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς πλατείας, γραμμὴν ἀόρατον τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἄκρα ἔχουσιν τοὺς ἀγκῶνας τῶν ἐκατέρωθεν πεζοδρομίων. Ὁ κύβος ἐρρίφθω! ἀλλὰ προσοχή! τὸ ρυάκιον ὅπερ βλέπεις δὲν εἶναι Ρουβίκων ὕδατος, εἶναι χεῖμαρρος καφρὸς δι' οὗ ἀφθόνως κατέδρεξαν αἱ ὑπηρεταὶ τοῦ καφενείου τὴν κόριν τῆς ὁδοῦ· καὶ ὁσμὴ βαρεῖα περιέχουσε τὸν αἰθέρα. Ἀλλ' ὑπερέβαλες τὸ ρυάκιον, ἔφθασες εἰς τὴν γωνίαν τῶν Καταστημάτων Α. Κορομηλᾶ· ῥίψε βλέμμα λαθραῖον εἰς τὴν κάθετον καὶ καλὴν τῆς Νίκης ὁδὸν· σκότος ἐξώτερον· μόνον εἰς τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς φῶτα, τὸ μὲν πρὸς μεσημβρίαν, δημοτικόν, πλησίον τῆς παρὰ τὸν κλίβανον γηραιᾶς ἱτέας, τὸ δὲ, πρὸς ἄρκτον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς κλειούσης τὴν ὁδὸν οἰκίας.

Κατωτέρω ὁ Σαρῆς ἐκλείσεν, ἢ, ἂν δὲν ἐκλείσῃ, κλείει. — Παρήλθεν ἡ ὥρα.

Οἱ μέχρι τοῦδε δίζυγοι τοῦ ἀερίου φανοὶ ἀπλοῦνται εἰς ἀποστάσεις τριάκοντα περίπου διαγωνίως βημάτων· ἄκρα ἡσυχία. Ἡ στολιδοποιὸς κυρία Παυλίνα Chauvent ἐνδύει τὴν γαμοστόλον Νύκτα ἐξανθίζον ἔνδυμα γάμου,

χροκωτὰ

καὶ κιμῆρικ' ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδας.

Ὁ δὲ καλλιτέχνης παρισινὸς κουρεὺς, τὰς θύρας πρὸ ὥρων ζυγώσας, τὸν Μορφέα μυρίζει, κείρει καὶ βοστρυχίζει. — Βλέπεις ἀριστερόθι, παρὰ τὸ ἐπισκευαζόμενον ἐκεῖνο ἐργαστήριον, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν λόφον; εἶναι ἄμμος λεπτὴ καὶ ἄσβεστος ἐσθυσμένη, μετὰ ξύλων καὶ λίθων· ἡ δὲ Ἀττικὴ ἀστυνομία μόναν ἐπὶ Δημητριάδου ἔκρινε τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς λόφους καὶ τοὺς λάκκους φωτισμοῦ ἀξίους.

Σκότος εἰς τοῦ Κανᾶ καὶ τοῦτό μοι ἐνθυμίζει τὴν ἀφελεστάτην ἐκείνην ἐρώτησιν τῆς Ἑλληνίδος. — Ὡδήγει ποτέ τις εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου νεάνιδα Ἑλληνίδα παρεπιδημοῦσαν εἰς Παρισίους καὶ μεταξὺ ἄλλων ἔκρινε καλὸν νὰ δεῖξῃ αὐτῇ καὶ μέγα τινα πίνακα, τὸν γνωστὸν τοῦ Παύλου Veronese.

— Τί παριστᾷ αὐτό; ἤρώτησεν ἡ δροσερὰ νεῆνις.
— Τοὺς γάμους τοῦ Κανᾶ, κυρία . . .
— Τοὺς γάμους τοῦ Κανᾶ . . . τοῦ Κανᾶ; . . .
Ποίου Κανᾶ, πρᾶκαλλῶ; —

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον. — Σκότος εἰς τοῦ Κανᾶ . . . τῶν Ἀθηναίων ἀντικρὺ δὲ, εἰς τὴν ἐτέραν γωνίαν τῆς εἰς τὴν Ῥόμβην ἀγούσης, φῶς λάμπει διὰ τῶν σχισμᾶδων τοῦ παντοπωλείου καὶ ἐλαφρὸν ἀκούεται σύριγμα τοῦ μύλης νῦν σχολάσαντος ὑπηρέτου. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων ἐργαστηρίων, τοῦ τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ τοῦ τῆς τελευταίας, ὡς ἐξεπίτηδες κατάντικρυ κειμένων, γαλαῖ φαιόχροοι, διότι *la nuit tous les chats sont gris*, ἡσυχῶς καὶ ἀφώνως ἐπιδίδονται εἰς νυκτερινὰς παιδιάς. Καὶ περαιτέρω κύνες κυλλοὶ, ψωριῶντες, χωλλοὶ, ἀνασκαλεύουσι τὰς πρό τινων θυρῶν ἀκαθαρσίας, αὐτοὶ μόνοι τῆς νυκτὸς γρυτολέκται (*chiffonniers*).

Μέχρι τοῦδε ψυχὴ γεννητή!

Παρέλθωμεν τὴν Καπνικαρέαν. — Ἐτυχε Σάββατον· τὰ δὲ κουρεῖα πάντα ὀρθάνοικτα, καὶ νυστάζοντες ἐν αὐτοῖς κουρεῖς λευκαίνουνσι διὰ τῶν χειρῶν τὸν πώγωνα τοῦ κεκμηκότος πελάτου· ἐκεῖ βλέπεις τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης τὴν ἀρχαίαν λεκάνην καὶ τὴν σκυτίνην ἀκόνην. Ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων κρέμονται κεχρωματισμένοι εἰκόνες γυναικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡμιγύμων.

Ἀπηντήσαμεν τέλος πάντων ἓνα ἄνθρωπον· ἀποβάλλων τὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἱσορροπίαν ζητεῖ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ σαλεύων στηρίζεται ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ εὐωνόμου τοίχου· πίπτει κάτω τὸ κάλυμμα καὶ θέλει νὰ τὸ ἀναλάβῃ . . . θέλει, ἀλλὰ δὲν δύναται . . . Εἰς ἄνθρωπος εἰς διττὴν κατάστασιν· τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι σπάνιον!

Ἡ Ὠραία Ἑλλάς κλείεται, ἦ, ἂν δὲν κλείεται, ἐκλείσθη. Τρεῖς δ' ἢ τέσσαρες νεανῖαι, φιλοτιμηθέντες τίς ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἐπιμηκέστερον πάππον (*impériale*), φιλονεικοῦσιν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου περὶ τῶν ἀλληλα ὑπερακοντιζόντων ἐπαναστατικῶν δικαιωμάτων. Ἄν δὲν ἦσαι ἐπαναστάτης, φύγε! φύγε τροχάδην! . . . μήπως πάθῃ ἡ ἀκοή σου.

Ἀλλ' ἀφήσωμεν τὴν περαιτέρω ἐρμείαν τῆς τοῦ κερδῶου ὁδοῦ, διότι ὁ αὐτὸς θεὸς λέγεται καὶ τῶν κλεπτῶν προστάτης. Ἄλλως τε μόνον παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀθηναίων θέλεις ἀπαντήσῃς πλησίον τῶν κιγκλίδων τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου ἓνα ἔρημον πῖθον ἐν κάρρῳ ὕδωρ ψυχρὸν περιέχοντα καὶ οὐδὲ κἄν σκιὰν φύλακος. Μέχρι δὲ τοῦ κήπου τοῦ Θησείου φθάς, μόνον ἐν τίς εἰ περιττὸν θὰ ἀκούσης. Ἀπελθε λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια καὶ ἔσο ἕτοιμος αὔριον περὶ τὴν αὐτὴν τῆς νυκτὸς ὄραν.

Λεωφόρος Πανεπιστημίου. Ἐθαύμασες χθὲς τὰ μεταξὺ ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας καὶ δωδεκάτης πε-

ρίεργα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ . . . Σήμερον ὅμως σπεῦσον· ἔφθασες ἀργὰ εἰς τὴν ὀρισμένην πλατεῖαν . . . Καταλίπωμεν λοιπὸν ὡς τᾶχιστα τὴν πλατεῖαν καὶ ἐσπευσμένως διελθόντες τὴν σκοτεινὴν πρὸς ἀνατολὰς τῶν βασιλικῶν ἵπποστασίων ὁδὸν, τραπώμεν τὴν τοῦ Πανεπιστημίου λεωφόρον. Συχνοὶ ἐλαίου φανοὶ οὔτε φωτίζουνσιν οὔτ' ἐπὶ πλεόν σκοτίζουνσιν τὴν καλὴν λεωφόρον. Παρετήρησες βεβαίως ὅτι ἀπόψε ὁ οὐρανὸς πενθεῖ μελανίαν ἐνδεδυμένος· ἀδιάφορον, ἢ νῦν θεωρεῖται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς σεληναίας, ὑποτίθεται ὅτι ἡ σελήνη φέγγει καὶ ὁ δῆμος οὐδὲν δαπανᾷ μάτην. Ἄν ὅμως διέλθῃς ἐντεῦθεν καθ' ἣν ὥραν εἰσὶν ἀνημμένοι οἱ πολλοὶ οὗτοι φανοὶ, μὴ πτοηθῇς βλέπων ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν καὶ ἐλαεινὸν αὐτῶν ἐλαϊνὸν φῶς, τὰ ἐκατέρωθεν δένδρα καὶ τοὺς ἀνδρομήκεις τῆς διττῆς ἀπεράντου Ἀκαδημίας λίθους εἰς φαντάσματα μεταβάλλόμενα. Σιωπὴ γενικὴ, καὶ αὐτῶν τῶν ἀλεκτρυόνων. Τέσσαρες φανοὶ, εἰς ἓνα ἄνδρα ἐφειλόμενοι, φωτίζουνσιν δι' αἰετοῦ τὴν νύκτωρ μὲν λευκανθίζουσιν μεθ' ἡμέραν δὲ πρασίζουσιν τοῦ Πανεπιστημίου ὄψιν.

— Τί τοῦτο;

— Ποῖον;

— Ὁ τρίφωνος κώδων;

— Ἄ! σημαίνει μεσονύκτιον ὁ κώδων τοῦ πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ στηθέντος ὡρολογίου . . . τοῦ ὁποῖου τὸν βίον καὶ τὰς περιπετείας κάλλιπτα γνωρίζεις. — Ἰδοὺ ἄλλος πληθυσμὸς· ἀπὸ τῆς πλατείας καὶ κατωτέρω, ἀντὶ λευκῶν, ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἀκακίης βλέπεις καὶ, τρέμων ὁ δαίλαιος μὴ κατ' εὐφημισμὸν ἐκλήθῃ οὕτω ὁ νέος πληθυσμὸς, σπεύδεις πρὸς τὸ τέλος τῆς λεωφόρου μὴδ' ἓνα ἄνθρωπον ἀπαντήσας. Καὶ τῷ ἄντι ποῖον ἀπηντήσαμεν; Βλέπεις ἐκεῖ; τὰ Καφτεῖα ἐκλείσαν τὰς θύρας εἰς τοὺς πρόσφυγας τῆς νυκτὸς· Κοπεγχάγη δὲ καὶ Βυζάντιον καὶ Λουξεμβούργον, εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἀγαθῇ τύχῃ πρό τινος ἀνήκοντα, ῥέγγουσι πρὸ πολλοῦ. Ὁ δὲ Σόλων ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις δωματίοις ἄξονα ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχων καὶ κύρβιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς ζαχαροπλαστικοὺς νόμους ἐγκύπτει.

Ὁδὸς Σταδίου. Στοιχηδὸν ἐπ' ἀριστερά! εἰσήλθομεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Πυκνόφυλλος λεῖκη, ἢ παρὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὠτίου πλαγίως τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα φέρουσιν κρήνην, διατὶ ἀφαιρῇς τὸ φῶς τοῦ πρώτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης φανοῦ. Ὁ μὲν Ἴπποκράτης ἢ ὁ Ἀσκληπιὸς μελαγχολῶν ἀγρυπνεῖ προγεγραμμένος ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ σκοτεινοῦ φαρμακείου, τῶν δὲ γαλλικῶν αὐτοκρατορικῶν διαπορθεύσεων τὸ καπνίζον ἀτμόπλοιο ἀκίνηται. Ἡ γυνὴ σου, πρό τινος ἀναχωρήσασα εἰς τὰ λουτρά τῆς Κύθνου, τῆς Λίδι-φοῦ ἢ τῆς Ἰπάτης, σὲ ἀπῆλλαξε τῆς ταρπνῆς αὐτῆς παρουσίας· τηλεγράφησέ τη ὅτι μακρόθεν τὴν ἀρχ-

πᾶς πλέον ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, ... ἴσως διατρίψῃ ἐκεῖ περισσύτερον, ὑπὸ φιλαυτίας. Ἡ ὑπὲρ τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Παρθεναγωγείου σχηματιζομένη γωνία κατεκλίθη πρὸ ὥρας καὶ κοιμᾶται, πιστεύω. Τὰ δὲ κεκλεισμένα ἰσόγεια παράθυρα τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, σκότος περικλείοντα, προφυλάττουσι τὸν κοιμώμενον τοῦ γραμματοσήμου Ἑρμῆν ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς τῆς νυκτὸς αὔρας. Ὁ σκοπὸς τῆς Συνελεύσεως, — μὴ δὲ κατηγορηθῶ ὡς διαστροφεὺς τῶν ἰδεῶν αὐτῆς, — ὁ σκοπὸς, λέγω, τῆς Συνελεύσεως διὰ τῆς θυρίδος περιεργάζεται τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλανωμένην ῥαδιουργίαν. Τί λέγουσιν οἱ διαβάται ἐκεῖνοι οἱ τὴν ἀλβανικὴν λαλοῦντες ἵνα μὴ γίνωσι καταληπτοί; Περὶ πολιτικῶν ὁμιλοῦσι· σκέπτονται δὲ περὶ εὐρέσεως κατὰ πλάσματος ἱαματικοῦ καὶ ἀποροῦσιν ὅπως πλάσσουν καλλύριον τοῦ πλαστῆρος διαφραγέντος.

Ὁδὸς Αἰόλου. Παρηλλάξαμεν τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου τῶν βουλευτικῶν σωματῶν· ἐλθέ διχθῶμεν ἐν τάχει τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη καὶ καταβῶμεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰόλου· δεξιόθεν ἡμῶν ἀκούεις τοὺς ψιθυρισμοὺς ἐκείνους; ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετὰ πύθων καὶ σταμνίων ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ τίς πρῶτος θέλει γεμίσει. Ἀριστέρωθεν ἡ πρωτοφυλακὴ κατηργήθη· τῆς δ' ἁγίας Εἰρήνης τὰ ἀχρίστα μὲν ἀλλὰ χρησιμώτατα κωδωνοστάσια σκιάζουσι τὴν ὁδόν. Ἡ ἱερὰ Ἑλλάς ἐκλείσθη, ὡς εἶπομεν. Νυκτερίδες πέτονται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν· μακρὰν δὲ ἤχος πυροβολήματος εἰδοποιεῖ ὅτι τὰ ἀμπέλια καὶ σταφυλὰς καὶ φύλακας ἔχουσιν. Ἐν

μόνον καπνοπώλειον, ἀερίου πῦρ εἰς τὰ σιγάρκα τῶν διαβητῶν παρέχον, μένει εἰσέτι ἀνοιχτόν. Εὐτυχῶς δὲν καπνίζομεν. — Ποῦ χωνεύουσι τὸν οἶνον οἱ κήρυκες; τὸ δημοπρατήριον τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος εἰσήγαγε πρὸ πολλῆς ὥρας ... ἀλλ' ἔναυλος ἔτι ἤχει εἰς τὰ ὠτά σου ἡ ἑρμῖνος καὶ βραγχώδης φωνή· «*Ἐν ὥραϊον ὠρολόγιον, κύριοι· εἴκοσι δραχμὰς, μία! εἴκοσι δραχμὰς, δύο! εἴκοσι δραχμὰς, τρεῖς! θὰ πάσῃ τέλος.*»

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν Ἀγοράν· νέον θέαμα· στρώματα ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ ἐπὶ τῶν στρωμάτων ἄνθρωποι εὐτυχεῖς· καὶ τὰ μὲν στρώματα πυκνοῦνται, οἱ δὲ ῥογχασμοὶ πολλαπλασιάζονται· ἐν ᾧ ὁ ὀπωροπώλης ἐκεῖνος κοιμώμενος ζύεται, ὁ ὄνος, ὠφελούμενος ἐκ τοῦ ὕπνου τῶν κυρίων, ἐρευνᾷ εἰς τὸ παρακείμενον καλάθιον καὶ ἀνακαλύπτει σταφυλὰς καὶ ἄλλας ὀπώρας, κονίκλων δὲ πλῆθος, ἀπὸ τῶν ὑπογείων οἰκημάτων ἐξελθόντες, ἄλλος λάχανον ἤρπασεν ἄλλος κλήματος φύλλον. Ἐν δὲ τοῖς ὀπωροπωλείαις πῶς εἰσέτι· ὁ ταμίης μετρεῖ καὶ ἐγγράφει εἰς τὸ κατὰστίχον τὰ εἰσοδήματα τῆς ἡμέρας· περὶ αὐτὸν δὲ κῆφνοι καὶ κάλαθοι καὶ καρτάλλια ὄρθια καὶ ἄνθρωποι κατακεκλιμένοι κοιμῶνται. Ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς τῆς Ἀγορᾶς σκότος μέγα, εἰς ὃ θέλομεν ἄλλοτε εἰσδύσει καὶ τότε δὴ τότε θέλομεν περιγράψει ἀπτικὴν νύκτα. Νῦν δὲ ὑγίαινε· καλὴν νύκτα καὶ ὕπνον ἐλαφρὸν, ἀπὸ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον! . . .

Ὅτι ἴσος ἀπαράλλακτος τῷ πρωτοτέπῳ. Σ.

Ἀγγειοπλάστης. Παρθενώμ. Ταδῖνος. Ἄνδης.

ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙ.

*Σημειώσεις περὶ τῆς Καρικήλης
καὶ τῆς χώρας αὐτῆς.*

Ἰπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐφ' ὧν τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ μόνον τῆς Ἰνδίας προϋξένησε πάντοτε μαγικὸν ἀποτέλεσμα, διεγείρον ἐν αὐταῖς

ἀόριστον ἰδέαν τοῦ πλούτου καὶ τῆς καλλονῆς. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων ὀλίγιστοι γινώσκουσιν ὅτι κατέχει ἡ Γαλλία μακρὰς τινὰς καὶ τῆδε καθεῖσε ἐσπαρμένας ἀποικίας ἐν μέσῳ τῷ εὐρυτάτῳ ἀγγλο-βρεττανικῷ κράτει, ὡς ἄλλα σημεῖα διακηρυγῶν καὶ πόθων. Ἐξ ἁπασῶν τούτων τῶν ἀποικιῶν μόνον τὸ Πονδιχερὺ καὶ τὴν Χανδερναγόραν ἐνθυμοῦνται, διότι ἡ Χανδερναγόρα ἔχει, ἀγνοῶ διὰ τί, τὸ πρυνό-